

לשונאי דוד בימי שלמה שמחל לדוד, כשבקש להכניס ארון לבית קדשי הקדשים ודבקו
שערים זה בזה, במועד קטן (ט, א).

בודקין - חמץ.

מדקאמר ובארבעה עשר שחרית מכלל דאור אורתא הוא - וטעמא דר' יהודה מפרש לקמן
בפירקין.

אסור בעשיית מלאכה - במקום שנהגו בו לנהוג איסור דאמרינן לקמן /פסחים/ (ג, א):
מקום שנהגו שלא לעשות מלאכה - אין עושין.

משעת האור - אבל קודם לכן, אפילו נהגו - בטלה דעתן.

מותר באכילת חמץ - עד שש שעות, כדלקמן בפרקין /פסחים/ (יא, ב).

אורתא הוא - משחשיכה ושקעה חמה של שלשה עשר.

נימא איהו לנפשיה - היכן מצינו שהיום אסור והלילה מותר?

הכי קאמר ליה - הך איסורא דרבנן היא, ולא דאורייתא, ובשלמא לדידי, דאמינא משעת

עמוד השחר - אשכחן בעלמא במידי דרבנן דהלילה מותר והיום אסור.

דפליג ביה רבנן - שנתנו חילוק בשיעורים, זה לאיסור וזה להיתר.

אמינא לך אנא דרבנן - היכן הורגלו לעשות כן, דנימא דהכא נמי כך גזרו.

ואת אמרת לי - ראיא במילי דאורייתא, שגזירת הכתוב כך היא, ואין זו מדת חכמים.

שעות דרבנן - לבד איסור של תורה שהוא משש שעות ולמעלה, כדלקמן /פסחים/ (יא, ב):

הוסיפו חכמים שתי שעות, כדתנן: אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחלת שש,

הרי לך בשל דבריהם שתי שעות אסורות, והארבע ראשונות לא אסרו.

ואידך - ההוא לא דמי להכא, דהרחקה עבוד רבנן לדאורייתא משום יום המעונן ובני אדם

שאינן בקיאים בשעות ויטעו בין שש לשבע, אבל באיסור זה - כוליה דרבנן, אחר שגזרו

איסור - כל היום גזרו.

אין משיאין משואות - אבוקות בראשי הרים היו שלוחי בית דין עושין, להודיע שהיום קידשו

בית דין את החדש.

אלא על החדש שנראה בזמנו לקדשו - ביום שלשים, שנראה לקדש, דאילו כשהחדש

מעובר ועושין ראש חדש ביום שלשים ואחד - אין מקדשין אותו, שכבר קדשוהו שמים,

ואשמעינן האי תנא דאחסר עבדינן משואות, ואמלא לא עבדינן משואות, וכשאיין רואין

משואות - יודעין שהחדש מעובר.

לאור עבורו - ליל שעבר שלשים, להודיע שהיום נתקדש (ליל שלשים [ואחד], קרי (אור)

עבורו - על שם שבו נעשה החדש מעובר, כשאיין קובעין בו את ראש חדש.

אלמא אור אורתא הוא - דהא ביום אין משואות של אור נראין מרחוק.

עומד ומקריב כל הלילה לאורה טעון קידוש ידים ורגלים - דקסבר רבי: לינה פוסלת בקידוש

ידים ורגלים, וטעמא מפרש בזבחים.

אורה שאני - היכא דתני אורה, לא פליג רב יהודה דהוא לשון יום.